

SAMAYA

12 juni 2005

Er was een tijger, zij droeg de naam Samaya. Toen Samaya klein was speelde ze in het woud en leerde ze hoe ze zichzelf en vooral haar prachtige vacht moest verzorgen, ze was trots op haar vacht. Haar vacht glansde en had prachtige kleuren. Diep oranjebruin met zwarte strepen. Haar borst was wit. Ze vond het heerlijk om na een warme dag genoten te hebben van de zon naar de rivier te lopen en daar verkoeling te zoeken in het heldere water. Ze leerde ook hoe ze haar voedsel moest vangen. Ze leerde overleven in het woud en ze voelde zich prachtig, machtig en krachtig.

Toen ze ouder werd kreeg ze welpen die ze weer doorgaf wat zij had geleerd. Ze kon genieten van haar jongen. Vooral van de weg die ze bewandelde om op te groeien en ze met vallen en opstaan groot te zien worden. Ze wist dat het een van haar taken was om haar jongen op te voeden. Dat deed ze met liefde maar ze verlangde ook naar een vrij bestaan waar ze die verantwoordelijkheid niet meer droeg. Ze wist dat haar ook nog iets anders te doen stond in haar leven. Wat dat precis was, wist ze nog niet maar ze had zich voorgenomen dat als de tijd daar was dat ze op bezoek zou gaan bij de witte tijger die bekend stond om zijn wijze uitspraken.

Op een dag was het zover. Haar jongen waren groot genoeg om voor zichzelf te zorgen en Samaya wist dat de tijd was gekomen om naar de witte tijger te gaan. Ze wist waar de witte tijger ongeveer woonde maar ze wist het niet precies. Ze besloot op pad te gaan en te zien waar ze terecht zou komen. Ze besepte dat er onderweg van alles zou kunnen gebeuren maar haar drang om op pad te gaan was groter dan in haar veilige territorium te blijven

hangen. Dus ging ze op pad. Ze besloot om langs de rivier naar het zuiden te lopen. Ze hield van de rivier, van het geluid van het stromende water, van de helderheid van het water en het gaf haar het geruste gevoel dat ze altijd iets te drinken zou hebben als ze langs de rivier zou blijven lopen. Ze voelde zich krachtig, prachtig en machtig. Ze zat soepel in haar lijf en ze wisselde haar pas af tussen een rustige looppas en een mooie galop. Vooral als ze in galop was voelde ze hoe mooi ze was. Ze voelde de soepelheid van haar lichaam, ze wist dat als er gevaar zou dreigen dat ze dat gemakkelijk zou kunnen weerstaan. Eigenlijk had ze het gevoel dat ze op het toppunt van haar krachten stond.

Zo reisde ze een aantal dagen en dat ging in een soepel en rustig tempo. Ze overhaasde niets en was in een mooi ritme. Soepel verbonden van binnen en van buiten. Op een zekere dag had ze het gevoel dat er iets zou gaan gebeuren. Wat precies wist ze niet maar het maakte haar alert. Ze besloot iets minder dicht langs de oever van de rivier te gaan lopen en iets meer beschutting van het oerwoud op te zoeken. Na een tijdje rook ze een geur die ze wel vaker had geroken en waarvan ze wist dat het gevaar betekende. Ze rook de geur van mensen. Ze wist dat ze mensen moest mijden en voorzichtig moest zijn. Ze was ook nieuwsgierig want ze hoorde ook geluiden en rook ook geuren die op iets anders duiden. Het leek wel of ze het geluid van andere tijgers hoorde. Ze rook een geur die te maken had met woede en met angst. Ze begreep het niet. Ze naderde de geluiden en geuren heel voorzichtig en zag tot haar grote schrik en verbazing dat een enorme tijger in een kooi gevangen zat en woest brulde.

Ze wist direct dat het een mannetje was. Dat kon ze ruiken en horen. Ze keek eens rustig om zich heen en zag een aantal mensen die op enige afstand van de kooi op de grond zaten. De gevangen tijger was onrustig, woedend en probeerde uit alle macht uit zijn kooi te komen. Ze hoorde dat hij aan het tieren was maar zag ook dat het moeilijk, misschien wel onmogelijk was om te ontsnappen uit zijn kooi. Ze vroeg zich af of ze hem zou kunnen

helpen. Ze besloot op een veilige afstand van het tafereel rustig na te denken over de situatie.

Ze bedacht dat het belangrijk zou zijn dat de tijger rustig zou worden en haar zou vertrouwen. Als dat zou gebeuren was ze wellicht in staat om zijn kooi te openen en hem te bevrijden. Ze besloot om van haar geheime wapen gebruik te maken. Ze sloot haar ogen en maakte contact met haar de plek in haar lichaam waarvan ze wist dat als ze dat deed ze op een bijzondere manier met anderen kon communiceren. Ze merkte na een tijdje dat de tijger die opgesloten was niet meer brulde en rustiger werd. Ze sprak hem toe met de woorden: "als je vannacht rustig blijft en mij vertrouwt dan kom ik je helpen, groet Samaya".

Die nacht deed de tijger of hij sliep en bleef rustig. De mannen die de tijger gevangen hadden besloten dat het niet nodig was om de tijger te verdoven en hadden de indruk dat het dier zich had neergelegd bij zijn gevangenschap. Ze dachten dat het een goed teken was. Ze konden hem verder africhten voor de taak die hem te wachten stond. De mannen gingen daarom rustig slapen.

Samaya besloot die nacht, die gelukkig erg donker was omdat de maan maar met een klein streepje aan de hemel stond, naar de kooi te sluipen. Voordat ze daarmee begon concentreerde ze zich op haar geheime wapen en communiceerde met de gevangen tijger dat zij eraan kwam en dat hij op het moment dat de kooi geopend zou worden heel voorzichtig met haar mee moest sluipen. Ze zei hem ook nog niet onrustig te worden, niet te brullen en haar te vertrouwen. En dus sloop Samaya naar de kooi. Ze concentreerde haar aandacht op de sluiting van de kooi die langzaam en zonder geluid open ging door de kracht van haar geconcentreerde aandacht.

De gevangen tijger wist dat hij haar geheel moest vertrouwen en sloop samen met haar het oerwoud in. Na een geluidloze galop van de twee dieren stopte Samaya aan de rand van de savanne. De ontsnapte tijger stopte ook en vroeg haar wie ze was. “Ik ben Samaya en ik ben op reis” antwoordde Samaya. “Waarom heb je me geholpen en hoe heb je dat gedaan vroeg de tijger”. Samaya antwoordde “stel mij geen vragen, je kunt me helpen door me te vertellen waar ik de witte tijgers kan vinden”. De ontsnapte tijger voelde zijn adem in zijn keel stikken en zei: “Wil je de witte tijgers gaan bezoeken? Weet je dat je daar vele beproevingen voor moet doorstaan?”

Samaya antwoordde dat ze dat niet wist maar dat ze van binnenuit wist dat ze hen moest vinden. Samaya vroeg opnieuw of de ontsnapte tijger haar wilde vertellen waar de witte tijgers te vinden waren. “Goed”, zei de ontsnapte tijger, “ik zal je een eind vergezellen als dank voor de ontsnapping. Het laatste stuk zal je zelf moeten gaan dat is een onderdeel van je beproeving”.

En zo gingen ze samen op weg!

Aangevuld op 20 oktober 2006(de foto's van de beelden waren er reeds)

De ontsnapte tijger bracht haar zover als hij durfde te gaan. Het rijkdom van de witte tijgers daar had hij over gehoord maar er naar binnen gaan dat deed hij voor geen goud. Hij wenste Samaya veel succes en doorzettingsvermogen op haar verdere pad naar de witte tijgers.

Samaya ging met enige voorzichtigheid op pad. Ze voelde een zekere spanning maar wist niet waar ze echt bang voor moest zijn. Voorzichtig en met haar oren en de rest van haar lichaam in uiterste alertheid betrad zij het mistige pad. De nieuwsgierigheid won het van haar angst. Wat zij ook tegen zou komen, ze wist dat ze de beproevingen zou kunnen doorstaan ook als ze zwaar zouden zijn.

En na ruim een jaar reizen waarin zij vele kleine beproevingen overwon, ontmoette ze de wachters aan de poort van het rijk van de witte tijgers. Deze wachters hadden een kracht en agressie bij zich die ze ook had waargenomen bij de gevangene en gekooide tijger die ze toen met haar geheime wapen wist te bevrijden. Nu wist ze niet óf haar geheime wapen haar zou kunnen helpen. Ze voelde een zware vermoeidheid in heel haar lichaam. Alsof ze

verstijfde van angst en blokkeerde om verder te kunnen gaan. Een grote beproeving dat merkte ze wel.

Hoe zou het verdergaan? Ze had geen idee en hoopte op een wonder!

Aangevuld op 23 augustus 2008 in een meditatie

Op een zeker moment kwam ik weer in het gebied van de witte tijgers. Ze zeiden dat dit mijn meesterproef was en dat ik geslaagd was. Ik mocht deel uitmaken van hun 'genootschap'.

Einde verhaal?

Vervolg op 18 mei 2009

Samaya verbleef nu een aantal jaren in het rijk van de Witte Tijgers. Ze had vele grotten bezocht en vele beproevingen ervaren. Vandaag ging ze naar de grot die haar als laatste was aangewezen. Ze voelde dat er iets bijzonders ging gebeuren maar kon nog niet bevroeden wat het was. Ze werd vroeg wakker. Het was nog nevelig in het rijk van de Witte Tijgers. Ze werd wakker gemaakt door een van haar begeleiders. Deze vertelde haar dat ze hem in diepe rust en met veel aandacht moest volgen. We gaan op weg naar de grote licht grot zei hij. Samaya voelde dat deze grot heel bijzonder was. Waarom dat wist ze niet. Haar begeleide zie haar aan de ingang van de grot dat ze alleen verder moest gaan. Alles zou zich vanzelf wijzen. Samaya wist inmiddels dat een nieuwe grot en een nieuwe ervaring doorstaan kon worden al was het nog steeds onbestendig wat ze tegen zou komen. Ze dankte haar begeleider dat hij haar bij deze grot gebracht had. Ze vervolgde haar weg alleen. Bij elke stap zette ze haar poot voorzichtig neer en ze was opmerkzaam in wat ze tegen zou kunnen komen. Tegelijk was ze rustig en met haar aandacht bij haar ademhaling. De gang waar ze in liep was donker en vochtig. Ze rook water. Ze volgde haar neus en kwam in een ruimte waar het lichter was. Daar was een groot meer aanwezig. Ze liep er eerst omheen om te kijken en te ervaren wat er in en om het meer aanwezig was. Ze kon geen bijzonderheden ontdekken. Het meer weerspiegelde het plafond van de grot en door een aantal kieren kwam wat zonlicht naar binnen. Ze begreep het niet zo goed. Wat voor beproeving moest ze hier nog doorstaan. Het was hier rustig en aangenaam. Ze merkte dat ze dorst had en liep naar de rand van het meer om water te drinken. Het meer weerspiegelde haar grote krachtige kop. Ze zag haar tanden. Ze realiseerde zich welke vernietigingskracht haar kop en tanden hadden. Ze schrok even terug en bedacht zich toen. Met grote aandacht dronk ze haar spiegelbeeld op en voelde het water door haar lichaam zijn werk doen. Elke cel van haar lichaam vulde zich met haar spiegelbeeld en ze realiseerde zich op dat moment dat de angst die ze haar hele leven had gekend de angst voor haar eigen vernietigingskracht was geweest. Met het water dat ze opdronk voelde ze dat al haar cellen werden gevuld en ze bemerkte dat haar vacht van goudbruin wit werd. Ze behoorde vanaf nu tot de Witte Tijgers. Dat het zo simpel was had ze niet kunnen denken.

Ze zocht een plek in de grot om de nacht door te brengen. Ze nestelde zich en draaide een paar keer rond voordat ze ging liggen. Met aandacht likte ze haar nieuw verworven vacht schoon. Ze ging met een gerust hart slapen benieuwd naar wat de volgende dag haar zou brengen.

Toen ze wakker werd de volgende ochtend dronk ze nog wat uit het meer en zag een prachtige kop van een witte tijger. Kracht zag ze en ze besepte dat ze deze kracht op alle mogelijke manieren kon aanwenden. Ze ging op weg en er opende zich een gang vanuit de grot. Ze werd de gang haast ingezogen. Ze voelde een enorme lichtkracht die haar aantok. Met een enorme vaart werd ze daadwerkelijk de gang ingezogen. Het leek wel een tunnel. Ze vloog als het ware door een lichttunnel en gaf zich over. Ze kwam in een witte grot terecht waar de lichtkracht zo sterk was dat ze haast dacht dat ze erdoor vernietigd zou worden. Ze was verbaasd dat dit niet gebeurde en dat ze de lichtkracht kon hanteren.

Vanuit deze lichtgrot liep ze verder een andere gang in. Ze rook gras en bomen. Toen het einde van de gang naderde kwam ze in een nieuwe wereld terecht. Ze bleef even stilstaan om rond te kijken en de geuren en kleuren op te snuiven. Ze wist nog niet wat ze hier ging doen. Wel besepte ze dat haar tijd bij de witte tijgers een belangrijke tijd was geweest. Met al haar kennis en ervaring betrad ze het malsgroene gras van de nieuwe wereld. Wat ze daar ging doen wist ze nog niet. Wel wist ze dat ze een opdracht te vervullen had.